

Koćuše. I u devet sati otpočeo Misu družini od pedesetak osoba. Nisam, naravno, propovijedao, ali sam im glasno i jasno rekao da sam došao pod prijetnjom pištolja. No da to više nikada neću učiniti, kao što i nisam.

A valjda nešto malo poslije te moje prisilne Mise, Ante Barbir je - kao sin Oca Laži - u Veljačina rekao puku kako oni nisu protiv vjere, jer - eto - da se on osobno pobrinuo da oni u Kapel Mahali danas imaju Misu.

Malo poslije toga, 12. prosinca - u habitu - pošao sam u Rasnu, ne bih li se odatle nekako probio u Turčnoviće (pa se opet vratio u Vitinu) vidjeti svog bolesnog oca. U Rasnu sam se najprije svratio u župsku kuću, i to u kuhinju, jer je prva bila na putu. Moj prijatelj, kuhar Mirko, veoma se ražalostio kad me je ugledao i odmah mi je, uz pozdrav, izrazio sućut nad smrću oca. Bio sam udaren i iznenađen, ali... Što se moglo!?

Poslije su mi pričali kako pokojnoga oca nisu smjeli ukopati za sedam dana. Nevjesta mi je (nikoga muškoga nije bilo u susjedstvu!) išla na turčnovsko brdo u partizansku komandu, moleći da dopuste pokop. Oni bi uvijek odgovorili da ga pokopaju negdje iza kuće. Tek sedmi dan uspjele su nekako same žene zarizikati i odnijeti ga po mraku na groblje kamo je, po dogovoru, došao pokojnikov sin Ivan i mlađi svećenik fra Žarko Leventić koji je uskoro, 7. veljače 1945, ubijen u skloništu na Širokom Brijegu. Počivao u miru. Ja sam, što je i naravno, pokušavao (bez obzira na opasnosti!) proći do svoje drage i plemenite majke da je, poslije očeve smrti, iz ljubavi i ohrabrim, ali obruč je bio sve čvršći i nije se dalo. Tek nekima je to (posebno žensktima!) uz mnogo opasnosti nekako uspijevalo. Tako je to dva-tri puta uspjelo i Mili Grizelj-Marulić, koja bi nas onda dosta korisno i uspješno obavještavala o stanju, hrabrosti i o mogućnosti obrane Širokog Brijega. Samo što se

JANKO BUBALO

**APOKALIPTIČNI DANI
U SJENI ZABLUDE**

NAKLADNI ZAVOD MATICE HRVATSKE
ZAGREB
1992.